

ALLE FOTO: JOHANNES MARIESCHLORKE

ET OZEANEUM AV HÅP

ARKITEKTUR AKVARIUM Etter å ha brukt 60 millioner statlige euro, gått konkurs og fått to millioner euro av Greenpeace, kunne Nord-Europas største havmuseum i Stralsund i Tyskland, fullføres. Nå er køene lange.

Nyheten om museet med akvarier som tar opptil 2,6 millioner liter vann og med hval i naturlig størrelse hengende i taket, har fått folk til å ta noen feriedager for å besøke den arkitektoniske nyvinningen.

– Siden åpningen i 2009 har vi nå passert 2,2 millioner besøkende, sier visedministrerende direktør Andreas Tanschus.

Ozeaneum er et havmuseum som gir kunnskap om livet i sjøen i de nordiske farvannene. Her finner du fisk fra Nordsjøen, Østersjøen, Nordishavet og Atlanterhavet, men også en 40 år gammel stør som hatt sitt

tilholdssted i det gamle Meeres-museet før den fikk ny bolig i Ozeaneum.

Akvariene får kun levert såkalt økostrøm. De produserer sitt eget saltvann, og du kan gå under noen av dem for å få følelsen av hvordan det er å leve under vann. Her svømmer også norsk fisk: Museet samarbeider med Atlanterhavsparken i Ålesund, som sender fisk til Stralsund og blant annet får tropisk fisk tilbake.

Sigbjørn A. Lerstad er teknisk ansvarlig ved Atlanterhavsparken, og har besøkt Stralsund mange ganger. Han mener at Oslo bør få sitt eget Ozeaneum.

– Det er på tide å vise verden at Norge er noe mer enn olje og gass, i Bjørvika burde man få plass til et like spennende og spektakulært havmuseum, sier han.

Martin Haas er arkitekt og partner i det Stuttgart-

baserte Behnisch Architekten, og påpeker at de alltid legger stor vekt på å forstå den lokale kulturen når de planlegger en ny bygning. Masterplanen for Ozeaneum tok utgangspunkt i de hvite stenene på havnepromenaden og byens stolthet, den gamle seilskuten «Gorch Fock», som har sin faste plass ved kaien rett foran museet.

– Siden Stralsund har vært en sjøfartsby i mange hundre år, var vår tanke at man nå skulle gi noe «tilbake til havet». Derfor er Ozeaneum forbundet med sjøen og ikke med de eksisterende bygningene på land. Den hvite, skinnende stålfasaden, stenene på strandpromenaden og den hvite seilskuten gir en helt annen følelse enn om vi hadde tilpasset bygningen til de gamle pakkhusene, sier Haas.

ELLENOR MATHISEN ozeaneum.de